

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΔΡΟΣΟΥΛΑ

(Συνέχεια και τέλος)

— Και νά πῆς, κυρά κουμπάρα μου, συνέχισεν ἡ Ρουφουλίνα, πῶς ἦταν καὶ καλύτερος;... Μιά βάρκα εἶχε κι' ὁ καπετάν Μαστέλος, μὰ κύτταξε... Εἶνε νοικοκύρης σήμερα. Χρήματα μὲ οὐρά! Τί ἦταν ὁ Καραμῆτρος; Μοῦτσος μέσα στὰ ξένα καίκια... Μὰ κύτταξέ τον... Πλοῖα καὶ παραπλοῖα, σπίτια καὶ κόντρα σπίτια στὸ χωριό... Κι' ἀπὸ ποιὸν ν' ἀρχίσω καὶ σὲ ποιὸν νὰ τελέσω;... Καὶ τὸ «μόφορό» τῆς ἐκεῖ πέρα ἔχει καὶ λόγο νὰ μιλά... Ἐκανε τὴ καλὴ δουλειὰ βλέπεις ἢ βρωμοῦσα.

Ἡ Δροσοῦλα κατάλαβε πειὰ πῶς τὸ πείσμα τῆς δὲν θὰ περνοῦσε. Ἐσκυψε στὸ τέλος τὸ κεφάλι τῆς κι' ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς.

— Ὁ, τι πῆ ὁ Θεός!

Ἐτσι τὸ κόλπο τῶν ἀφεντικῶν τῆς θαυματούργησε. Ἐγινε ὁ γάμος κρυφὰ κι' ἀπόκρυφα καὶ τὸ νέο τ' ἀντρώγυνο τράβηξε τὴν ἴδια νύχτα γιὰ τὴν τρύπα του.

Μὰ καὶ στὴν περίστασι αὐτὴ δειξανε οἱ Ρουφουλαῖοι τὴν ἀτιμία τους. Ἀπὸ τὶς δυὸ χιλιάδες πούχανε ὑποσχεθῆ στὸ γαμπρὸ τοῦ δώσανε μονάχα τὶς χιλίες κι' ἄλλες ψευτοῦποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον.

Ἡ Δροσοῦλα ρίχτηκε μὲ τὰ μούτρα στὸ καινούργιο τῆς νοικοκυριό. Καθαρὴ, δουλευτάρρα, χρυσοχέρα. Φτωχὴ μὰ καλονοικοκυρούλα.

Ὁ ἄντρας τῆς ἄλλαξε κι' αὐτός. Ἐγινε ἄλλος ἄνθρωπος.

Στὸ σπίτι του βασίλευε ἡ εὐτυχία.

Μὰ πόσο κρατάει ἡ εὐτυχία σ' αὐτὸ τὸν κόσμο;

Δὲν προφτάνης νὰ πῆς «δόξα ὁ Θεός» καὶ πλακώνουν ἢ συμφορὲς ἀπανωτὲς, ἢ μιὰ ὕστερ' ἀπ' τὴν ἄλλη.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίστασι καὶ τὸ φταίξιμο ἦταν τοῦ κόσμου.

Ὅταν ἡ Δροσοῦλα γέννησε ἀρχισαν νὰ κόβουν καὶ νὰ ράβουν τὰ κακὰ καὶ τὰ φαρμακερὰ τὰ στόματα.

— Εἶδες ἐκεῖ; Γεννητούρια ἀμέσως ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο! Ἀπ' τὸν οὐρανὸ ἔπεσε αὐτὸ τὸ μωρὸ;

Ὁ ἄντρας τῆς Δροσοῦλας πού δὲν εἶχε λογαριάσει τοῦ κόσμου τὴν καταλαλιά ὅταν δέχτηκε νὰ τὴν πάρη γυναῖκα του, κακοκάρδιε. Καὶ τάβαλε μὲ τὴν γυναῖκα του. Ἀρχισε στὸ σπίτι ἢ φαγούρα. Γκρίνια ἀβάσταχτη καὶ ξύλο ἀλύπητο.

Τὸν πειράζανε οἱ φίλοι κ' οἱ γνωστοὶ του στὸ παζάρι κι' αὐτὸς γιὰ νὰ ξεθυμάνη πήγαινε καὶ μαύριζε στὸ ξύλο τὴν ἄχαρη κι' ἀγλύκαντη τὴν γυναῖκα του. Μαύρη ζωὴ, μαύρη καὶ στερεμένη.

Ἡ ἔρμη ἡ Δροσοῦλα τὰ ὑπέμενε ὄλα στὴν ἀρχὴ.

«Μπόρρα εἶνε καὶ θὰ περάση, ἔλεγε στὸν ἑαυτὸ τῆς. Δικό μου εἶνε τὸ φταίξιμο».

Μὰ ἡ μπόρρα δὲν περνοῦσε.

Ὁ ἄντρας τῆς ἦτανε πειὰ θηριό ἀνήμερο. Ξανάρχισε νὰ πίνη, νὰ μπεκρουλιάζει, νὰ σέρνεται νὰ ταβέρνες καὶ νὰ γυρνᾷ στὸ σπίτι του ἀργὰ γιὰ νὰ ξεθυμάνη στὴ Δροσοῦλα.

Τοῦ εἶχε γίνει συνήθειο νὰ τὴν δέρνη, νὰ τὴ βασανίζη, νὰ τῆς φέρνεται σὰν νᾶταν σκυλι κι' ὄχι ἄνθρωπος.

Δυὸ-τρὲς φορές εἶχε χυμῆξει νὰ σκοτώσῃ τὸ μωρὸ πάνω στὴ λύσσα του καὶ στοῦ κρασιοῦ τὴν παραζάλη. Καὶ θὰ τὸ σκότωνε, θὰ τὸ τσαλαπατοῦσε σὰν γατὶ κάτω ἀπ' τὰ χοντροπάπουτσά του, ἂν δὲν τὸν συγκρατοῦσε τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ φόβος τῆς τιμωρίας ἀπ' τὸ νόμο.

Μέσα στὴν κόλασι αὐτὴ πού ζοῦσε πειὰ ἡ Δροσοῦλα ἀρχισε νὰ χάνη τὸ κουράνιο τῆς Κατα-

λάβαινε καλὰ πῶς ἢ καλὲς ἡμέρες δὲν θὰ ξαναγυρίζανε. Ὁ ἄντρας τῆς τᾶχε καὶ μὲ τοὺς Ρουφουλαῖους πού οὔτε γυρίζανε πειὰ νὰ τοὺς κυττάξουνε, οὔτε τὶς χιλίες δραχμὲς τῆς προίκας τοῦ δώσανε.

Τί ἔφταιγε γι' αὐτὸ ἡ Δροσοῦλα ἢ ἄμοιρη;

Ἄν τοῦ φάγανε αὐτοῦ χιλίες δραχμὲς, τῆς ἴδιας τῆς εἶχαν φάει ὅλη τὴν οἰκογένεια, τῆς εἶχαν φάει τὰ γονικά τῆς, τὴν εἶχαν ρημάξει.

Μόνη τῆς παρηγοριὰ στὸ φτωχικό τῆς εἶχε ἡ Δροσοῦλα τὸ παιδάκι τῆς.

Τὸ ἄγαποδοσε.

Ὁρρες κι' ὄρες ἔσκυβε ἀπὸ πάνω του μὲ λαχτάρρα καὶ τοῦ μιλοῦσε γλυκὰ, λὲς καὶ τὴν καταλάβαινε, καὶ τοῦ ἀνιγε τὴ μαύρη κι' ἀραχνιασμένη τῆς καρδιά.

Τὸ μωρὸ τῆς χαμογελοῦσε ἀγγελικά.

Ἦταν ἓνα ἀέωο πλασματάκι πού δὲν καταλάβαινε τίποτα ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ τὴν ἀθλιότητα. Μὰ ἡ δυστυχία ἐκεῖνη δὲν ἀργήσε νὰ συντρίψῃ τὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο πλάσμα. Παρ' ὅλες τὶς περιποιήσεις τῆς Δροσοῦλας ἔπεσε μιὰ μέρα ἀρρωστο καὶ μέσα σὲ μιὰ βδομάδα πέθανε.

Ἡ ἀπώλεια αὐτὴ συνέτριψε τὴ Δροσοῦλα.

Τὸ ἀέωο ἐκεῖνο βρέφος ἦταν ἡ μοναχὴ τῆς παρηγοριὰ.

Τώρα πειὰ δὲν εἶχε κανένα στὸν κόσμο, κανένα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς, τὸ βασανιστὴ τῆς.

Ἡ Δροσοῦλα ἔλπιε στὴν ἀρχὴ πῶς ὁ θάνατος τοῦ μωροῦ θὰ ἡμέρευε τὸν ἄντρα τῆς. Μὰ γελάστηκε.

Ἄντι νὰ ἡμερέψῃ, ἐκεῖνος ἔπαιρνε διαρκῶς τὸν κατήφορο.

Ἐλείπε μερόνυχτα ἀπ' τὸ σπίτι, κοιμόταν, ὅπως καὶ πρὶν, ὅπου ἔφτανε, δὲν νοιαζόταν γιὰ τὸ ψωμί τῆς γυναῖκας του.

Ἡ Δροσοῦλα εἶχε μαραθῆ, εἶχε λυώσει, πού λέν, στὸν ἀπάνω κόσμο.

Γκρίνια καὶ πείνα καὶ δυστυχία, μαύρη δυστυχία.

Ἐκλαιγε μερόνυχτα τὴ μοῖρα τῆς.

Τί κακὸ εἶχε κάνει στὸ Θεὸ καὶ τὴν βασάνιζε; Γιατί τῆς ξεκλήρισε τὸ σπίτι τῆς;

Τὴ νύχτα πού κουβαριαζότανε νὰ κοιμηθῆ, σκεφτόταν τὰ γονικά τῆς. Ἐκεῖνοι εἶχανε πεθάνει, εἶχαν ἡσυχάσει. Κι' ὁ ἀδερφός τῆς; Γιὰ νὰ μὴν ἀκουστῆ θὰ τὸν ἔφαγε καὶ κείνον ἢ μαύρη ξενητιά.

Γιατί τότε ζοῦσε αὐτὴ;

Τί τὴν κρατοῦσε σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ;

Γιατί νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμο πού ἦταν γεμιστὸς βάσανα καὶ πίκρες ἀβάσταχτες;

Ἄχ, νὰ πέθαινε, νὰ πέθαινε νὰ ἡσύχαζε!

Ἡ σκέψις τῆς αὐτὴ γινεταν ὄλο καὶ πιὸ ἐπίμονη. Τώρα πειὰ τὴν ἐγοήτευε καὶ τὴν τραβοῦσε εἰνατά. Νειρευόταν μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια τὴ ζωὴ τοῦ Ἄλλου Κόσμου. Καὶ στὸ τέλος τὸ ἀποφάσισε.

Θὰ πήγαινε νὰ πέθῃ στὴ θάλασσα. Ὅ ὅ γλύττανε ἀπ' τὰ βάσανα κι' ἀπ' τὶς ταλαιπωρίες, ἀπ' τὴν πείνα καὶ τὸ ξύλο τὸ ἀλύπητο.

Ὁ ἄντρας τῆς οὔτε τὴν ἐκύτταξε πειὰ. Μ' ἓνα ξερὸ κοιμάτι ψωμί περνοῦσε μέρες καὶ μέρες ἢ ἄμοιρη ἢ κόρη καὶ πολλές φορές δὲν τὸ εἶχε οὔτε κι' αὐτό.

Γιατί νὰ μὴ δώσῃ ἓνα τέλος σ' αὐτὸ τῆς τὸ βασανιστήριο;

Θᾶταν καλύτερα νὰ πέσῃ ἀρρωστή καὶ νὰ ψοφολογήσῃ σὰν τὸ σκυλι πού δὲν ἔχει ἀφέντη.

Μιὰ νύχτα εἶδε στὸν ὕπνο τῆς τὴ μάνα τῆς νὰ τὴν καλῆ κοντὰ τῆς. Ἐύπνησε ἀναστατωμένη, μ'

(Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

έπαιξε στο θέατρο, γιατί η μητέρα της και όταν ακομη ήτο εις ένδιαφέρουσαν κατάστασιν έξακολουθούσε να πηγαίνει σ' αυτό. Στο θέατρο μάλιστα τήν έπιασαν οι πόνοι της γέννας και η Βερωνίτσα παρ' όλίγον να γεννηθή στο δρόμο!

Σ' ηλικία τεσσάρων χρόνων η Καίτη Βερώνη έκαμε τήν πρώτη επίσημη εμφάνισή της. Βγήκε στη σκηνή και τραγούδησε σ' ένα ρολάκι το γνωστό μωρουδίστικο τραγούδι «Η κυρά μας ή δασκάλα». Έννοείται τὰ έχασε και η αδελφή της για να της δώση θάρρος της φώναζε από τὰ παρασκήνια:

— Καίτη, πέστο. Θα σου δώσω καραμέλλες.

Κ' η καραμέλλες έκαναν τήν Καίτη ν' ανακτήση το θάρρος της.

Μά η Καίτη Βερώνη για πρώτη φορά βγήκε στη σκηνή σ' ηλικία έπτά μηνών. Τήν πέρασαν μ' ένα κορροτσάκι κι έκανε το ρόλο μιάς χαριτωμένης μπεμπέκας. Ύστερα έπαιξε στο θέατρο Σμύρνης. Στην Αθήνα έκαμε τήν εμφάνισή της στο θέατρο «Κεντρικόν» με τον «Παπαγάλο». Αυτή μάλιστα και η αδελφή της ανέλαβαν να διδάξουν τὰ μπαλλέτα και ν' αντικαταστήσουν μιά ξένη χορεύτρια. Έπειτα έπαιξε στο θέατρο Κυβέλης, στο Μακέδο, στην Κοτοπούλη, έκανε τουρνέ στις έπαρχίες, έπαιξε στο θίασο τών Νέων, στο «Θέατρο του Λαού» και από το 1930 συνεργάζεται με τον Κυριακό Ιδού δέ ένα από τὰ πιο όμορφα ανέκδοτά της:

«Όταν τους έδωσαν για πρώτη «φορά» νούμερα στο έλαφρό μουσικό θέατρο, κι αυτή κ' η αδελφή της, ντρεπόντευσαν να βγούν στη σκηνή με γυμνά πόδια. Γι' αυτό φόρεσαν μακρυνές κάλτσες. Έπειτα όμως πήραν τον άέρα της σκηνής και τράθηξαν τον καλλιτεχνικό δρόμο τους.

Ο κ. Κ. ΔΟΥΚΑΣ

«Ο κ. Δούκας είνε άσφαλώς ένας από τους πιο ευχάριστους ήθοποιούς μας. Ωστόσο δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα έβγαινε στο θέατρο. Γι' αυτό το λόγο τέλειωσε στη Σμύρνη τήν Έμπορική Σχολή με το σκοπό ν' ακολουθήση τὰ βήματα του πατέρα του, που ήταν άνωτερος υπάλληλος της Γραπέζης Αθηνών. Μά η τύχη δεν το θέλησε. Έτσι ο κ. Δούκας θρέθηκε μιά μέρα στο κόρο του Παπαγιάννη, έπειτα έκανε τουρνέ στις έπαρχίες με το θίασο του Ζάχου Θάνου — Ζαφειρίου, προσελήφθη στο θίασο της Ροζαλίας Νίκα, η οποία ήταν και η πρώτη δασκάλα του. έπαιξε με το θίασο του Δράμαλη και κατόπιν με το θίασο της Ριτσιάρδη και τέλος προσελήφθη το 1931 στην έπιθεώρησι του «Λαού». Σήμερα παίζει στο «Καζινό» κι έχει ένα πλήθος συμπάθειες στον κόσμο τών φίλων του θεάτρου.

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Η συνέχεια.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

ρίτσι Γκαργκαριού!.. Που είσαι, μωρέ, να σε κρεμάσω!..

«Ο Γκαργκαριού παρουσιάστηκε μπροστά του σαν βρεγμένη γάτα.

— Έννοια σου, μωρέ και θα δής! τον φοβέρισε ο κυβερνήτης. Θα σε στείλω δεμένο χειροπόδαρα στο Ναυτοδικείο!

«Ο Γκαργκαριού που δεν ήξερε τί ν' απαντήσει, ψιθύρισε δειλά:

— Καπετάνιο, έφεραν ένα φάκελλο... Είνε στο γραφείο σας.

«Ο κυβερνήτης, βλαστημώντας και φτύνοντας, κλείστηκε στην καμπίνα του. Μά σε λίγο πετάχτηκε έξω σαν τρελός.

— Παιδιά μου! Να σας φιλήσω! φώναζε στο πλήρωμα.

Τήν γλυτώσατε μιά χαρά, μασκαράδες!.. Ξέρετε τί είχε μέσα αυτός ο φάκελλος; Μιά διαταγή να καμουφλάρουμε το καράβι, με κάθε τρόπο, μ' ό,τι έχουμε! Το λοιπόν, τὰ καταφέρατε όμορφα και γι' αυτό σας κερνώ από μιά μπουκάλα κρασί. Και τώρα, μεταβολή!.. Έμπρός, μάρς!..

Το πλήρωμα μαζεύτηκε στο υπόστεγο τρομαγμένο.

— Τι έπαθε; ψιθύρισε ο Μπαστιέν.

«Ο Γκαργκαριού κούνησε περίλυπα το κεφάλι του.

— Πάει ο καπετάνιος μας! ψιθύρισε. Θα του έστριψε!..

Κ' ήταν τόσο καλός!..

Τήν άλλη μέρα, ώστόσο, έμαθαν ότι καμουφλάρισμα θά πη να κάνης ένα καράβι άγνωριστο για να μη το γνωρίζουν οι έχθροι συναντώντας το στο πέλαγος.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙΕΡΑ ΕΚΤΟΠΛΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

σαράντα φωτογραφίες της Καίτης Κίγκ, αυτής της μεταψυχικής γυναίκας, σ' ένα σωρό διαφορετικές στάσεις. Τις φωτογραφίες αυτές τις δημοσίευσε στο Δελτίο της Έταιρείας τών Ψυχικών Έρευνών του Λονδίνου.

Το πιο περίεργο όμως εκτόπλασμα είνε η Ίνδη πριγκήπισσα Φρυγία, τήν εμφάνισι της οποίας έπέτυχε ο δόκτωρ Νόρτμαν στην Καλκούττα, χάρις σ' ένα «μέντιουμ» που το είχε πάρει μαζί του από τήν Αγγλία. Η πριγκήπισσα Φρυγία παρουσιάζόταν πάντα στην είσοδο του έξοχικού σπιτιού του, συνοδευόμενη από έναν μικρό μαύρο υπηρέτη που κρατούσε στα χέρια του έναν άσημένο δίσκο με δυο δοχεία: στα δοχεία αυτά η Φρυγία είχε τὰ μυρωδικά της. Η νυχτερινή αύρα άνέμιζε ανάλαφρα το πράσινο «σαρί» της, το πέπλο της... Ο δόκτωρ Νόρτμαν στάθηκε πιο τυχερός απ' άλλους τους συναδέλφους του. Η Ίνδη πριγκήπισσα του έπέτρεψε να κόψη μιά μπουκλα από τὰ μαύρα μαλλιά της. Τα μαλλιά αυτά σήμερα βρίσκονται στο «Μεταψυχικό Μουσείο» του Λονδίνου κ' είνε πασίγνωστα ως «η μπουκλα του Νόρτμαν».

Η ύλοποίησης της πριγκήπισσης Φρυγίας γινόταν πάντοτε με τήν εμφάνισι πρώτα μιάς άσπρης φωτεινής ζύμης που είχε το σχήμα ενός κερασιού.

Αυτά λοιπόν είνε τὰ σπουδαιότερα μέχρι σήμερα εκτοπλάσματα. Έρχονται άρα γε από το υπερπέραν; Ο πνευματισμός θρίσκειται ακόμα στα πρώτα του βήματα, όπως ήταν η άστρονομία στην αρχαιότητα.

ΟΙ «ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΙ,

(Συνέχεια από τη σελίδα 53)

ματος χάριν του πύργου του Σταίικγκεσερ, επειδή οι υπηρέτες άνοιξαν σφοδρόν πυρ έναντίον τών ληστών, εκείνοι χρησιμοποίησαν τους χωρικούς ως ζωντανές άσπίδες. Και έτσι κατάφεραν να κυριεύσουν τον πύργο, να τον λεηλατήσουν και να τον παραδώσουν στις φλόγες.

Πιο δραματική όμως ήτο η είσβολή τους στον πύργο του Στονχάιμ. Οι υπηρέτες του πύργου επί μιά όλόκληρη νύχτα τους κατάβρεχαν από τις επάλξεις με ζεματιστό λάδι και λυωμένο μολύβι. Μά όταν οι ληστές κατάφεραν να κυριεύσουν τον πύργο, αυτοί οι ήρωικοί υπηρέτες δολοφονήθηκαν με τὰ ίδια φρικώδη μέσα της άμύνης των.

Αυτή η βασιλεία τών ληστών κρατησε ως τις αρχές του 1811. Τότε όμως παρουσιάστηκε ένας τολμηρός άθής, ο οποίος έξήγειρε τους χωρικούς έναντίον τους και τους παρώτρυνε να έξοντώσουν τους ληστές. Πρώτος δέ αυτός έδωσε το παράδειγμα, τσακίζοντας με το όπλο του τὰ κεφάλια τών ληστών οι όποιοι τον έπεσκέφθηκαν για να του κλείσουν μιά και καλή το στόμα. Και πράγματι οι χωρικοί δεν άργησαν να τον μιμηθούν. Έκρηυξαν έναν έξοντωτικόν πόλεμον κατά τών ληστών. Στις 24 Οκτωβρίου δέ του 1804 ο άρχηγός της συμμορίας τών «Κόκκινων προσωπιδοφόρων» συνελαμβάνετο μαζί με τὰ περισσότερα μέλη της έγκληματικής σπείρας του. Όλοι κατεδικάσθησαν φυσικά στο μαρτύριο του τροχού. Και πράγματι ο δήμιος τους τσάκισε το σώμα και ι' άφησε κατοπι να τὰ καταβροχθίσουν τὰ πεινασμένα κοράκια.

Αυτό το τέλος είνε η πρώτη ώργανωμένη συμμορία, η όποία τρομοκράτησε πάνω από δέκα χρόνια τήν περιοχή τών γαλλογερμανικών συνόρων.

Η ΔΡΟΣΟΥΛΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

ένα συνατό χτυποκάρδι.

— Η μάνα μου! Μ' έκάλεσε η μάνα μου!... Έρχομαι, μάνα, έρχομαι!..

Πήδησε άπάνω γρήγορα - γρήγορα.

Έκανε το σταυρό της μπρός στα εικονίσματα και ψιθύρισε με τρεμάμενη φωνή:

— Συχώραμε, Θεέ μου, Παναγία μου!

Βγήκε ύστερα στο δρόμο, έφτασε τρεχάτη στα βράχια της άκρογυαλιάς και πήδησε κάτω.

Τα μαύρα νερά άναταράχτηκαν, πλατάγισαν και στρώσανε πάλι σαν μαύρο, πελώριο σάβανο.

Μονάχα τὰ κυματάκια κρυφομιλούσαν με τήν άκρογυαλιά, σαν να κλαίγαν μιλώντας, σαν να θρηνούσαν...

ΤΕΛΟΣ